

Phần 2

Chương 5 Trốn Chạy

Trên các cửa thoát hiểm đều có tấm chắn thủy tinh hình vuông, khi cần thiết có thể phá bỏ nó. Nhưng cửa thoát hiểm này lại là kiểu cũ nên các lối thoát hiểm đều là loại hình gắn chết.

Mấy con tin giờ như điên dại đâm đá gõ cửa âm ỉ, có người thì quay đầu bỏ chạy xuống lầu dưới.

Đến tầng dưới họ mới phát hiện lối thoát hiểm ở đây cũng bị khóa từ bên ngoài. Có vẻ như tòa văn phòng này đã bỏ hoang từ lâu lắm rồi.

Khói đặc rất nhanh ùn ùn tràn vào lầu dưới, vì khói còn vờn quanh bên ngoài nên chưa kịp tràn lên tầng hai. Ở tầng ba thì lửa bốc lên ngùn ngụt, trước mắt giờ đã không còn thấy đường để đi lên nữa, những người bỏ chạy lên phía trên mong muốn để thoát thân giờ chỉ có thể hoảng hốt chạy bừa xuống lại tầng một.

Dưới tầng một giờ cũng không còn đường để chạy nữa, sau đó mọi người cầm đầu bỏ chạy xuống tầng hầm.

Thanh Hà cũng diu theo cô bé liều mạng bỏ chạy xuống tầng dưới, bỗng đằng sau có người đập cô một cái làm cô ngã chúi nhủi trên đất. Ngọn lửa hùng hục giờ đã như quả bóng hơi căng phồng đến cực điểm, “Àm...” Một tiếng nổ tung vang dội.

Hơi nóng cuộn cuộn mạnh mẽ tấp về phía cô, Thanh Hà thấy mình sắp sửa bị ngọn lửa thiêu đốt tới nơi, khói đặc mù mịt làm cô không thở nổi, ý thức từ từ mơ hồ nhưng cô vẫn ôm chặt đứa bé vào lòng, bao bọc bảo vệ nó. Trước khi hôn mê, đột nhiên có ai đó kéo cô lên khỏi mặt đất, tay nắm chặt tay nhảy nhanh xuống bậc thang.

Hô hấp dần được thông thuận trở lại, Thanh Hà mới từ từ khôi phục lại ý thức. Trước mắt tối đen như mực, nhưng ánh lửa ở phía trên đỉnh đầu lại liên tục lan tràn không có dấu hiệu suy giảm.

Hiện cô và nhóm con tin đang cùng ở tầng hầm, lối vào cửa thoát hiểm bị chặn nên tạm thời lửa không tràn vào được, nhưng khói thì vẫn len lỏi lừa vào.

“Phải làm sao đây, giờ phải làm sao, chúng ta sắp bị chết cháy rồi!” Có người đàn ông trung niên không ngừng đi qua đi lại, rồi đột nhiên như nổi khùng lên đá vào tủ chứa đồ bên cạnh chân làm bụi bay lên mù mịt.

Bỗng có tiếng của một phụ nữ thất thanh hét lên, âm thanh ấy tưởng chừng có thể chọc thủng luôn cả nóc nhà.

Tinh thần ai nấy đều đang rất căng thẳng, như đồng củi khô một khi bị dẫn lửa thì sẽ bùng cháy mãnh liệt. Tiếng la, tiếng thét, tiếng tức giận mắng chửi không ngừng văng vẳng bên tai.

Thanh Hà cố gượng ngồi dậy ôm chặt cô bé đang bị dọa sợ đến không còn biết gì vào lòng.

“Đủ rồi!” Giữa hoàn cảnh đủ loại âm thanh náo loạn, giọng nói bất ngờ vang lên đó không hẳn lớn lắm nhưng chỉ hơi giương cao giọng một chút như thế thôi, vậy mà lại làm cho cả phòng yên tĩnh phăng phắc.

Mọi người quay đầu nhìn mới phát hiện đó là một cậu thiếu niên còn rất trẻ, ngoại trừ dáng vẻ bất mắt kia ra thì nhìn qua cũng chẳng có gì đặc biệt. Nhưng đang ở trong tình huống này mà cậu ta vẫn còn ở đó cười được, khiến mọi người không hiểu sao tự nhiên có cảm giác không lạnh mà lại phát run.

Sự yên tĩnh chỉ kéo dài được một lúc, người đàn ông nọ như mất đi lý trí gào to lên, “Chết chắc rồi, chúng ta sắp bị thiêu sống rồi... ôi ôi ôi...”

“Chúng ta sẽ không chết, có thể xây lên thì ắt sẽ có đường ra, có gió có không khí chắc chắn sẽ có lối ra.”

“Không... tôi muốn đi ra ngoài! Tôi không muốn ở đây chờ chết!” Người đàn ông nọ lao ra liềm mạng đập cửa, thậm chí còn cố gắng nạy mở cửa.

“Bên ngoài đều là lửa, nếu không sợ chết đồng thời còn muốn hại chết mọi người thì ông cứ mở cửa đi.”

Nghe vậy, người đàn ông nọ liền dừng lại, ôm đầu chán nản dựa vào cửa rồi trượt xuống, ngồi bệt trên mặt đất.

Nhất Ngạn chẳng quan tâm đến dáng vẻ vô cùng khổ sở của ông ta, giọng điệu cũng không hề thay đổi, vẫn nhỏ nhẹ nói rõ ràng rành mạch, “Khói sắp tràn vào rồi, trước kiểm vải bố chặn lại cái đã.”

Giọng nói lạnh nhạt điềm tĩnh nhưng có vẻ như rất đáng tin cậy của cậu thiếu niên đã giúp cho tâm trạng của mọi người ổn định lại phần nào.

Có người nói, “Nhưng chúng ta không có nước?”

Nhất Ngạn mỉm cười, ánh mắt chuyển xuống phía dưới cơ thể anh ta nói, “Miễn là chất lỏng thì đều có thể dùng được.”

Người đàn ông nọ nghe liền hiểu ý của cậu, tuy không lâu trước đó anh ta vẫn còn là một giáo sư nho nhã nhưng với tình hình nguy cấp hiện tại thì mấy thứ như thể diện gì đó nào còn quan trọng nữa. Vì thế, lập tức cởi quần ra tiêu thẳng lên quần dài đang mặc, sau đó cầm chiếc quần ướt đến tận chặn khe hở phía dưới cánh cửa. Những người còn lại cũng bắt đầu hiểu ý và làm theo y chang rầm rập như vậy.

Sau khi đã thu hút được sự chú ý của tất cả mọi người, Nhất Ngạn lặng lẽ kéo Thanh Hà lùi về phía sau dãy bàn ghế chất cao nghệu.

Thanh Hà vừa định mở miệng thì bị cậu bụm miệng lại, để ngón trỏ lên môi, “Suyt...”

Đôi mắt đen nhánh sáng ngời thăm thăm kia dường như còn mang theo nét cười làm Thanh Hà cũng chỉ đành im lặng nghe theo chứ không biết nói gì thêm.

Nhất Ngạn giơ tay chỉ chỉ lên đỉnh đầu rồi đón cô bé gái từ tay Thanh Hà qua, sau đó leo lên bàn bằng một tay để mượn lực nhảy lên, một chân giẫm lên ghế còn một chân giẫm lên vách tường, tận dụng khoảng cách nhỏ hẹp để trườn từ từ lên. Trông cậu không khác gì con thằn lằn, rất nhanh đã trèo lên tới nóc nhà đu trên một cây xà ngang. Cậu đặt cô bé gái sang một bên rồi dùng mũi chân móc lấy xà ngang sau đó treo ngược người xuống, “Nhảy lên, đưa tay cho em.”

Thanh Hà cắn răng bò lên ghế, cố gắng vươn tay để đặt tay mình vào tay cậu.

Nhất Ngạn cười cười rồi bắt chợt dùng sức nhấc cô lên.

Thanh Hà cũng học theo cách thức dùng mũi chân giẫm lên bàn và tường để cố định leo lên như cậu trước đó.

“Tốt lắm, đừng nhìn xuống, cố lên!” Cậu thiếu niên vẫn luôn kiên trì mỉm cười khích lệ đã giúp cho lòng can đảm của Thanh Hà tăng lên không ít, vì vậy cô cố cắn chặt răng tiếp tục bò lên. Chính cô cũng không ngờ, nếu đổi lại trước đây thì chắc hẳn sẽ không bao giờ cô dám làm những chuyện như thế này.

Thanh Hà đang leo được nửa chừng thì chân bỗng bị một lực mạnh kéo lại từ bên dưới...

Cô nhìn xuống thì thấy một phụ nữ trong số nhóm con tin đang tóm lấy chân cô mà như vớ được cọng cỏ cứu mạng, bà ta liều mạng gào to, “Cứu cứu tôi, cứu tôi với, làm ơn đừng bỏ tôi lại đây!”

Thanh Hà không biết phải làm sao.

Nhất Ngạn lạnh lùng quát lên, “Đá bà ta ra đi!”

Người phụ nữ hoảng sợ nhìn hai người van nài, “Đừng, đừng mà...” Bà ta cố nhón chân lên để bắt lấy bàn chân Thanh Hà.

Tiếng động ồn ào bên này đã bị nhóm người bên kia chú ý, mọi người bắt đầu ào ào chạy sang hết qua bên này.

Nhất Ngạn điên tiết quát lên, “Cô muốn chết sao?”

Thanh Hà bị tiếng quát của cậu làm giật mình lập tức theo phản xạ dùng sức quẫy đạp đá văng người phụ nữ kia ra, nhờ sự giúp sức từ Nhất Ngạn nên cô đã nhảy lên được xà ngang. Lên được phía trên cô liền ôm chặt thanh xà ngang, nước mắt nước mũi không nhận được tuôn rơi tèm lem.

Nhất Ngạn không có thời gian để quan tâm đến cảm xúc của cô, cậu gõ gõ trong bóng đêm, không có gì lạ xảy ra, quả nhiên đã tìm thấy được lỗ hổng.

Vậy là phía dưới tầng hầm chắc chắn có cửa thông gió, cho dù có đóng kín thì cũng sẽ chừa ra khe hở. Có khi, nhiều lúc vì để thuận tiện và tiết kiệm thời gian, nhân viên sẽ mở trực tiếp cửa thông gió từ mái nhà để dùng dây thừng treo đồ thả xuống. Cho nên, thông thường cửa thông gió đa phần sẽ được lắp đặt trên nóc nhà.

Cậu rút dao găm từ ống tay áo ra, loay hoay vài lần đã cạy được cây đinh chốt niêm phong... chút ánh sáng từ đỉnh đầu le lói xuyên qua...

Nơi đó có hai tấm ván gỗ che chắn sơ sài chỗ cửa thông gió. Nhất Ngạn đẩy tấm ván gỗ ra, sau khi thăm dò một lúc mới chống tay nhảy ra ngoài. Sau đó quay đầu nói với Thanh Hà, “Đưa đứa bé qua cho em.”

Thanh Hà lau nước mắt rồi bế cô bé lên chuyển qua cho cậu.

Nhất Ngạn nhận đứa bé xong lại đưa tay về hướng cô, “Đưa tay cho em.”

Thanh Hà duỗi tay về phía cậu.

Cửa sau khi được mở ra là một gian phòng chứa đồ ở tầng hai. Nhất Ngạn dẫn theo cô cùng cô bé nhanh chóng chạy ra ngoài. Có vẻ như cảm giác nhận biết phương hướng của cậu rất tốt, ở một nơi xa lạ mà quẹo qua quẹo lại vòng tới vòng lui như chỗ quen thuộc tự bao giờ, và cũng rất dễ dàng tìm được cửa ra, hơn nữa còn không bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa kia.

Đó là mặt sau của sân thượng ở tầng hai.

Nhất Ngạn ôm cô bé men theo đường ống trèo xuống trước rồi quay lại nói với cô, “Bò xuống đi.”

Thanh Hà nghĩ, ngày hôm nay quả thật là một ngày kích thích nhất trong cuộc đời cô từ đó tới giờ. Tận mắt chứng kiến biết bao nhiêu người chết ở trước mặt mình như thế, còn bỏ trốn trong cơn hỏa hoạn khủng khiếp kia.

Khi được tiếp với mặt đất cô vẫn không hề có cảm giác vui sướng khi được sống lại từ cõi chết mà chỉ có một loại xúc động khó diễn tả bằng lời.

Ngoảnh đầu nhìn lại mới hay tòa nhà kia giờ đã chìm trong khói lửa mù mịt. Lắm lúc cảm thấy sinh mệnh quả thật quá mong manh.

Cô bé gái sống ở khúc ngã ba phía Tây cổng miếu, nhà mở tiệm gạo. Người nhà cô bé cũng đang ngóng đợi ở cửa ra vào, khi nhận được tin con gái bị bắt cóc họ tưởng như muốn điên lên.

Sau khi thấy con mình trở về lành lặn không sao, họ cảm động tới mức muốn quỳ xuống cảm ơn Thanh Hà.

Thanh Hà thấy gương mặt vô cùng, nói khách sáo vài câu liền lui đi mất bóng.

Ánh trời chiều đã ngả về phía Tây, sắc màu hoàng hôn bao phủ cả trần nhỏ cổ xưa giáp ranh vùng biên giới, từng tia sáng vàng óng leo lắt như trái dài cả con đường nhỏ lát đá xanh đón chân người đến.

Váy của Thanh Hà đều nhăn nhúm đơ bản nên cô cúi đầu sửa sang lại, lúc vén mái tóc lòa xòa trước trán ra sau mang tai, cô vô tình trông thấy cậu thiếu niên đang đứng dựa vào thành lan can ở cửa hàng bên cạnh.

Dáng người cậu in hình trên mặt đất kéo dài thành bóng mờ nghiêng nghiêng. Hai tay vòng ôm ở trước ngực.

Thanh Hà và cậu liếc nhìn nhau, giờ phút này cô thật không biết nói gì cho phải. Đây thật sự chỉ là một cậu thiếu niên bình thường ư?

Chương 6

Cô Giáo

“Sao thế cô giáo, sao lại nhìn chằm chằm em như vậy?” Nhất Ngạn sờ soạng khắp mặt mình hỏi, sau đó dứt một tay vào túi quần đi tới trước mặt cô.

Nụ cười của cậu rất thân thiện, khiến người ta không thể nào sinh lòng chán ghét cho được.

Nếu khi đó không có cậu ấy cứu cô thì có lẽ cô đã sớm vùi thân trong biển lửa rồi. Có điều, cậu thật sự chỉ là một học sinh bình thường thôi sao?

Thanh Hà không chắc lắm nhưng cô cứ luôn cảm thấy quanh cậu như được bao bọc bởi tầng lớp sương mù dập dờn mờ lung không chân thật. Đối với dạng người không thể xác định này, tốt nhất cô vẫn nên đứng xa mà nhìn thôi.

Nhưng nói sao thì cậu cũng là ân nhân cứu mạng cô, cậu đã lên tiếng gọi mà cô giả vờ làm ngơ, quay đầu bỏ đi như vậy thì thật không hợp đạo lý làm người cho lắm.

Thanh Hà mỉm cười với cậu, “Cảm ơn em đã cứu tôi, vì trời không còn sớm nên tôi phải về. Em cũng nên sớm về nhà và nhớ cẩn thận một chút, trời tối đừng nên lang thang ngoài đường.”

“Cảm ơn cô giáo lo lắng. Nhưng trời tối mà phụ nữ một thân một mình như cô đi về cũng không an toàn, để em tiễn cô một đoạn nhé.”

Vừa tính mở miệng thì cậu đã ngắt lời cô, “Đúng lúc thuận đường thôi mà.”

Gió đêm tại con hẻm nhỏ thổi vào người hơi lạnh lạnh, may mà bên đò ở cách đó không xa, lên đò ngồi lắc lư một hồi thì đã đến trước cửa nhà cô.

Chiếc đò nhỏ chao nghiêng nhẹ nhàng trên mặt nước, người chèo đò rút mái chèo móc lên thành lan can cửa nhà cô để đò không bị sóng sánh. Thanh Hà nói cảm ơn rồi nhắc váy chuẩn bị bước qua nhưng đò nhỏ bất chợt loạng choạng,

Thanh Hà một chân còn trên đò một chân vừa bước lên thêm cửa nên càng làm chiếc đò nhỏ dạt xa ra và chân cô cũng mỗi lúc giang rộng ra, cứ ngỡ sẽ phải rơi xuống sông nhưng bỗng vào lúc đó từ phía sau có người ôm eo cô nhảy vọt từ thuyền lên hẳn trên bờ, cả hai an toàn đứng vững ở ngưỡng cửa.

Nhất Ngạn vịn chắc tấm ván cửa bằng một tay nói, “Cẩn thận chút.”

Mặt Thanh Hà thoáng ửng hồng nhàn nhạt, muốn đẩy cậu ra nhưng lồi vào nằm sát mép mặt sông, thậm chí nước sông còn muốn tràn lên bờ, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ rơi xuống sông ngay.

Thanh Hà luống cuống tay chân tìm chìa khóa trong túi xách nhưng càng lúng túng thì lại càng tìm hoài không thấy, cô ngượng đến mặt mũi đỏ bừng. Vất vả tìm từ túi áo rồi đến túi xách cả buổi mới thấy chùm chìa khóa.

Thanh Hà có thói quen xâu tất cả chìa khóa vào một chùm để khi cần dùng cho tiện, nhưng giờ cô lại thấy việc làm đó thật ngu xuẩn. Trời tối thế này, cô vốn không thể nhận ra cái nào với cái nào, Thanh Hà gấp đến độ đầu tuôn đầy mồ hôi, cảm thấy bàn tay đang vất trên eo mình như mang theo nhiệt độ có thể thiêu đốt người và sẽ đốt cô thành tro bụi bất cứ lúc nào.

“Cô giáo...”

“Hả?” Thanh Hà nghe tiếng gọi giật bản người nên đánh rơi luôn xâu chìa khóa vào trong nước.

Thấy cô ngơ ngác đứng đó nhìn mặt nước thất thần một lúc lâu, Nhất Ngạn không nhìn được, cúi đầu khẽ cười.

Thanh Hà cố nén giận nói, “Sao em lại thế chứ?”

“Bỏ đi, là em không đúng, cô đừng giận em nhé.”

Nhìn bộ mặt tươi cười đó của cậu mà Thanh Hà không thể nào giận nổi, chỉ đành than khẽ một tiếng với sắc mặt uể oải phiền muộn. Bây giờ làm sao đây? Chẳng lẽ cạy cửa vào nhà? Mà muốn vậy thì cô cũng phải có bản lĩnh đó mới được.

“Được rồi, được rồi. Để em giúp cô tìm lại nó.” Không đợi cô phản ứng, Nhất Ngạn nói xong liền lao đầu nhảy bùm xuống sông.

Mặt sông gợn sóng lan rộng nhiều vòng, không lâu sau thì khôi phục lại yên tĩnh như ban đầu.

Đêm khuya gió rất lạnh, mặt sông cũng tối tăm không ánh sáng như muốn nuốt chửng cả mặt nước mênh mông.

Thanh Hà lo lắng nhìn mặt nước im ắng không có động tĩnh gì. Qua rất lâu mà vẫn không thấy Nhất Ngạn trôi lên, cô hoảng sợ đến lòng bàn tay đều là mồ hôi, “Nhất Ngạn, em đang ở đâu vậy, đừng làm tôi sợ. Mau lên đi...” Giọng cô vang vọng quanh quẩn trên mặt nước, đáp lại cô chỉ có mỗi tiếng kêu gọi của chính mình.

Thanh Hà thấy toàn thân mình lạnh ngắt. Nhịp tim đập dồn dập phình phịch trong lồng ngực, sắc mặt tái nhợt như không còn giọt máu. Cuối cùng cô bụm mặt bất lực tựa vào trên cánh cửa.

Đột nhiên mặt nước truyền đến tiếng “Ào... ào...” làm vô số bọt nước bắn lên tung tóe. Nhất Ngạn nằm ngửa trên mặt nước linh hoạt như cá bơi tới bên cạnh bờ, bắt lấy thêm cửa gọi, “Cô giáo!”

Thanh Hà ngơ ngác nhìn cậu.

Nhất Ngạn chỉ cười chứ không nói, vươn ngón tay có xỏ khâu chìa khóa lắc lắc cho cô xem. Thanh Hà vội nhận lấy rồi nói với cậu, “Em mau lên đi, làm tôi sợ muốn chết.”

Nhất Ngạn ung dung leo lên bờ.

Trong nhà Thanh Hà trang trí rất đơn giản. Sân ngoài khá rộng, sát góc tường có trồng mấy dây oải hương và cúc vàng calendula. Phòng ốc bên trong thì vừa, không lớn, giữa phòng khách đặt một bàn ăn bát tiên làm bằng gỗ lim, phía trong bên trái là nhà bếp, vào trong nữa là nhà vệ sinh, bên phải chỉ có một căn phòng ngủ duy nhất.

“Cô giáo ở một mình sao?” Nhất Ngạn nhận lấy khăn lông Thanh Hà đưa qua lau khô đầu tóc ướt sũng.

Thanh Hà gật đầu, sau đó lo lắng nói, “Không được đâu, em làm vậy sẽ bị cảm đấy, đi tắm đi.”

Nhất Ngạn chớp chớp mắt, nghi ngờ hỏi, “Có quần áo để thay ạ? Bảo em mặc đồ của cô thì em đồng ý ngay nhưng chỉ sợ không vừa thôi.”

“Nói bậy bạ gì đó.” Thanh Hà trừng mắt với cậu rồi bước ra phía ngoài phòng khách.

Nhà cửa được xây cất dọc theo bờ sông, trên mỗi cánh cửa của dãy nhà đều có một cánh cửa sắt nhỏ với hai ổ khóa, khi cần thiết có việc thì có thể thông qua cánh cửa đó để nhờ hàng xóm giúp đỡ. Đó là lối thoát đề phòng chẳng may khi xảy ra hỏa hoạn, cũng tránh cho trường hợp trong nhà bị cướp mà không thể cầu cứu ai. Có đôi khi, giữa cái tình làng nghĩa xóm nên mọi người sẽ giúp đỡ lẫn nhau trong cơn hoạn nạn.

Thanh Hà gõ lên cửa vài cái rồi mở cái chụp dán trên cửa sổ thủy tinh ra.

Sau một lát, ở cửa ra vào cách vách xuất hiện một bà cụ hòa ái hỏi cô cần gì. Trong nhà bà cụ còn có cụ ông và ba người con trai, mối quan hệ qua lại với Thanh Hà và họ thường ngày cũng khá tốt.

Thanh Hà ngập ngừng một lúc mới ái ngại nói, “Nhà cháu có cậu em trai ở xa đến chơi, do không quen ngồi đờ nên lỡ chân rơi xuống nước khiến quần áo đều ướt hết, bác có thể cho cháu mượn một bộ đồ của mấy anh bên nhà được không ạ?”

Bà cụ tươi cười nhiệt tình quay vào nhà lấy một chiếc áo cộc tay và quần đùi lửng của đứa con trai lớn đưa cho cô.

Thanh Hà nói tiếng cảm ơn xong quay đầu liền đưa cho Nhất Ngạn, “Đi thôi.”

Phòng tắm hình chữ nhật tương đối nhỏ, vách tường màu xanh, cửa kiếng cũng màu xanh trong suốt, chỉ có vách tường dựng lên bằng đất cao hơn nửa người được lát gạch trắng theo kiểu địa phương. Nhất Ngạn nằm trong bồn tắm mà không có mở đèn.

Hoàn cảnh lờ mờ tối, chút ánh sáng từ bên ngoài xuyên qua chiếu lên tấm kính thủy tinh mờ đục khiến trái tim cậu lúc này bình tĩnh đến lạ thường. Tay cậu lượn lờ trong bồn nước rồi vốc một vốc nước hắt lên mặt, mặc cho dòng nước chảy tràn khắp gương mặt, khiến tầm mắt cậu mơ hồ không rõ.

Trên hàng mi đen nhánh cũng ướt đẫm nước. Cậu giơ bàn tay rồi ngẩng đầu lên nhìn, lòng bàn tay dường như vẫn còn cảm nhận được cảm giác mềm mại của vòng eo kia. Có một loại khiêu khích không tên len lỏi bước vào lòng cậu, một loại dục vọng cuộn cuộn nảy nở căng phồng trong lồng ngực mà cậu không thể nào kiềm hãm được.

Thanh Hà đợi ở bên ngoài mãi lâu vẫn không thấy cậu đi ra, vừa định đưa tay gõ cửa thì cửa đột nhiên bật mở ra từ bên trong.

Cậu thiếu niên để trần nửa người trên, nước theo mái tóc nhiều giọt nhỏ xuống vòm ngực rắn chắc.

Thanh Hà vội quay đầu đi, nổi giận nói, “Sao em không mặc áo?”

Nhất Ngạn mỉm cười, một lần nữa đóng cửa lại. Đến khi mở cửa lần nữa thì trên người đã tề chỉnh với chiếc áo ngắn cộc tay.

Nhà chỉ có mỗi một phòng, Thanh Hà đành phải ở bên ngoài nhường chiếc giường gỗ giản dị cho cậu. Cô vừa trái chẵn mền cho cậu vừa nói, “Ban đêm gió lạnh, ngủ cẩn thận đừng đá chẵn mền.”

Nhất Ngạn lẳng lặng nghe cô nói xong, đợi lúc cô gần đi cậu đột nhiên nói, “Có mấy bài tập về nhà em không hiểu lắm, có thể hỏi cô giáo không?”

Tuy có hơi ngạc nhiên nhưng Thanh Hà vẫn ôn hòa cười cười, “Đương nhiên là được rồi.”

Đèn để bàn trong phòng nhanh chóng được bật sáng.

Thanh Hà lấy sách vở ra đặt trước mặt cậu, trên sống mũi mang kính gọng mỏng. Nhất Ngạn nhắc ghé ngồi xuống bên cạnh cô, ngoài mặt thì nghe cô kiên nhẫn trình bày nhưng ánh mắt thì cứ thỉnh thoảng rơi vào nơi cổ áo cô. Tắm xong cô mặc áo cotton trắng và váy ngủ, cổ áo không thấp nhưng từ góc độ của cậu mà nhìn sang thì hoàn toàn thấy hết phong cảnh xinh đẹp như ẩn như hiện bên trong.

Hai bầu ngực trắng muốt bị áo ngực quấn chặt ghì sát vào nhau, không chừa một khe rãnh nào dưới ánh đèn sáng rỡ, bầu ngực săn chắc đội lên như hai bánh bao nho nhỏ. Có thể tưởng tượng, nếu được sờ nắn trong tay chắc sẽ rất mềm mại.

Nhất Ngạn xoa cằm nghĩ ngợi, hai mắt mơ màng sắp cong thành vòng bán nguyệt luôn, tia sáng trong ánh mắt cũng chập chờn bất định.

“Đại khái là như thế, cần phải dùng công thức này...” Đợi cả buổi vẫn thấy cậu im re, Thanh Hà hơi gắt giọng hỏi, “Nhất Ngạn, em đang ngủ gục sao?”

Nhất Ngạn giật mình nhưng mặt vẫn không đổi sắc nói, “Đâu có ạ? Em vẫn đang nghe cô nói đây.”

Thanh Hà thấy cậu không tập trung nghe mình nói nên đem sách và tập chuyển qua trước mặt cậu, “Vậy em hãy làm bài tập này đi.”

Nhất Ngạn nhận lấy bút rồi nhìn thoáng qua, sau đó đặt bút xuống hí hoáy viết. Thanh Hà thấy cậu đã làm xong liền đẩy đẩy gọng kính trên mũi rồi kéo về quyển tập xem lại.

Hoàn toàn chính xác, chẳng những vậy mà cậu còn liệt kê ra hàng loạt cách giải đề khác nhau. Thanh Hà thật không kiềm được mà nhìn cậu bằng ánh mắt khác.

Khoảng cách gần như vậy, có thể nhìn thấy rất rõ gò má tròn láng nhẵn nhụi không hề có một lỗ chân lông nào của cô. Gương mặt tuy xinh xắn nhưng hai bên má thì hơi phính ra một chút, nhưng rất mượt mà dễ thương. Mái tóc đen nhánh rủ trước vầng trán, đôi mắt không lớn cũng không nhỏ, có hình có dáng rất sắc nét, mỗi khi nhìn cái gì cũng hơi ngó ra cộng thêm dáng vẻ dịu dàng mảnh mai kia nữa, thật khiến người ta không kiềm nổi, chỉ muốn lột sạch quần áo cô ra sau đó đặt dưới cơ thể rồi hung hăng chà đạp mà thôi. Nghĩ thế nên nụ cười trên môi Nhất Ngạn càng thêm thâm thúy sâu xa.

Có lẽ do trực giác bản năng của phái nữ, Thanh Hà đột nhiên rụt cổ ngồi xích vào phía trong một chút, lật sách sang trang khác định tìm một đề bài mới.

Bỗng nhiên toàn thân cô chấn động. Sau đó cúi đầu nhìn xuống...

Dưới ánh đèn mờ sáng, bàn tay thon dài với từng khớp xương rõ ràng đang nhẹ nhàng đặt lên đùi cô.

Chương 7

Ác Ma

Chiếc váy chỉ dài đến đầu gối nên khi ngồi sẽ bị giựt lên tới đùi. Tay cậu vừa vịn đặt lên ngay vị trí giữa váy và đầu gối, hoàn hảo không xô dịch.

Bắp đùi thon thả không dư miếng mỡ thừa hay thịt dư nào mà rất trơn láng nhẵn mịn, cảm giác thật không tồi. Nhất Ngạn vẫn ung dung vuốt ve men theo đường cong giữa hai chân từ từ vuốt ngược lên phía trên.

Đây chính là ‘vùng cấm địa’ của phái nữ.

Thanh Hà rất nhạy cảm, đôi môi đỏ mọng không dẫn được tự nhiên hé mở, tiếng rên khẽ như mèo con ngậm nga trong đêm khiến chính bản thân cô cũng hoảng sợ giật bắn người. Bàn tay man mát lạnh lạnh, lúc lòng bàn tay hơi chai sần từ từ lướt qua da thịt mềm mại của cô khiến cô có loại cảm giác thật khó nói nên lời, cứ như có hàng vạn con kiến đang bò ngang qua gặm nhấm trái tim cô.

Hơi thở âm âm phả lên cổ làm cô thoáng ngẩn ngơ, thần thờ, có thứ gì đó bứt rứt đang bủa vây lấy vành tai cô. Sững sờ một hồi lâu, Thanh Hà mới nhận ra... đó chính là đầu lưỡi của cậu.

Cô ngỡ ngàng, toàn thân cứng đờ không nhúc nhích nổi.

Tay còn lại của Nhất Ngạn đặt lên vai cô, chầm chậm vuốt ve với sức lực vừa phải, không mạnh không nhẹ, miệng thì ngậm vành tai cô dịu dàng liếm láp, dùng đầu lưỡi vờn tới vờn lui. Chân tay Thanh Hà đều mềm nhũn như bún, trước mắt chỉ còn là một mảnh mơ hồ, giờ khắc này cô mới thấu hiểu được cái cảm giác gọi là thân bất do kỷ.

Vừa râm ran mà lại thoải mái, còn lâng lâng và có chút tê dại...

“Buông... buông cô ra đi...” Giọng Thanh Hà mềm nhũn không có chút sức uy hiếp nào. Cô rất khó chịu nhưng không hiểu sự khó chịu đó là bắt nguồn từ đâu.

Đôi môi nóng hổi như lửa của Nhất Ngạn dán sát bên tai cô, “Cô thật muốn em buông ra sao?”

“Thả... Thả cô ra đi... xin em đó.” Thanh Hà đã sắp khóc tới nơi.

“Cô giáo thật đáng yêu.” Nhất Ngạn véo cằm cô rồi đặt ngón tay lên môi cô, cười cợt nói, “Sao cô không lãng mạn gì hết vậy? Đừng nói cô còn nai tơ trinh trắng chưa biết gì đó nhé?”

“Em nói bậy bạ gì vậy?” Tiếng ‘cô giáo’ ấy đã khơi dậy toàn bộ sự xấu hổ và lòng hổ thẹn trong cô, cố nhịn sự khó chịu để đẩy cậu ra rồi trốn sát vào trong góc tường. Cô bắt lực vòng tay ôm chặt vai mình chỉ ra hướng cửa, “Đi ra ngoài!”

“Muốn em ra ngoài?” Nhất Ngạn đi lẩn quẩn quanh cạnh giường cười cười nói, “Cô chắc chứ? Rõ ràng mới vừa rồi cô cũng rất thích kia mà.”

“Em... thật vô liêm sỉ, rõ ràng là em...”

“Em thế nào hả?” Nhất Ngạn nhìn cô cười hỏi, “Em đã làm gì cô vậy?”

Thanh Hà bị ghen đến nói không nên lời, mặt đỏ rần lên.

Thấy Nhất Ngạn cất bước đi về phía mình Thanh Hà vội lớn tiếng nói, “Em không được qua đây!”

“Cô bảo em đừng qua thì em sẽ không qua ư?” Nhất Ngạn nghiêng đầu nhìn cô, nhướn mày nói, “Con người em xưa nay không thích bị người ta xô mũi dẫn đi đâu, nếu kẻ đó muốn em đi hướng Đông thì em sẽ đi hướng Tây, còn nếu bảo em đi về phía trước, khỏi cần nói chắc chắn em sẽ đi lùi về phía sau.”

Thanh Hà sững sờ một thoáng rồi nói, “VẬY... vậy em qua đây đi.”

Nhất Ngạn cười sằng sặc không thể ngừng nổi, “Cái này... là tự cô kêu đó nhé.” Động tác của cậu cực kỳ nhanh, kéo tay cô để hướng lên đầu giường. Thanh Hà hoảng hồn la hét ồm ồm, hai tay bị giữ chặt ở phía trên cổ định bằng tư thế giao nhau tạo thành hình chữ thập làm cô sợ đến khóc thét lên.

“Gọi to lên đi, càng nghe tiếng phụ nữ kêu gào thì em càng hưng phấn vô cùng.” Cậu nói xong ngược đầu cười to, trong mắt dâng trào tia lửa đỏ ngầu, bàn tay to lớn cứng rắn như sắt thép dễ dàng chặn lại hai chân đang không ngừng giãy dụa của cô.

Đôi chân trắng muốt, thon thả, tinh tế, chỉ mới sờ soạng dạo đầu như vậy thôi mà đã thấy có loại khoái cảm vô hạn xông thẳng lên não rồi.

Có thể tưởng tượng, nếu như xé toạc chiếc áo cô đang mặc trên người ra thì đồi núi nhấp nhô trắng mịn như tuyết kia còn xinh đẹp mê hồn cỡ nào; và nếu xé luôn chiếc váy bên dưới cùng tách đôi chân kia ra thì giữa khu vực thần bí đó còn kinh hồn cỡ nào nữa đây. Chỉ tưởng tượng thôi cậu đã không thể nhịn được rồi.

Trong lòng tự nhiên nảy sinh một loại đam mê ham muốn kích thích toàn bộ bản chất xấu xa nhất trong con người cậu. Vốn chỉ muốn trêu cô một chút thôi nhưng bây giờ cảm giác đã không còn nằm trong tầm kiểm soát của cậu nữa rồi. Nhất Ngạn cũng cảm thấy mình có chút quái lạ nên khẽ nheo mắt trầm tư.

Thanh Hà đã sợ đến thất kinh hồn vía, nước mắt lặng lẽ tuôn rơi trên đôi gò má.

Giờ thì cô không còn gì nghi ngờ nữa, thiếu niên trước mắt này chính là một con sói, còn là loài sói ăn thịt người không nhả xương. Cậu ta chính là ma quỷ, mà không, có lẽ còn đáng sợ hơn cả ma quỷ.

Nhất Ngạn giữ chặt hai chân cô rồi từ từ cúi xuống, áp gò má mình vào mặt cô.

Thanh Hà khe khẽ run lên, liều mạng tránh né muốn thoát khỏi hơi thở ma quái của cậu nhưng có cố gắng mấy cũng không thoát nổi, “Cậu... rốt cuộc cậu muốn sao đây?”

“Em muốn sao lẽ nào cô không biết ư?” Cậu đắc ý cười cười đưa mặt mình kề sát mặt cô hơn nữa, “Haiz, cô giáo, cô thật không biết em định làm gì sao?”

Môi Thanh Hà run run mấp máy, “Cậu... cậu dám? Tôi là... là cô giáo của cậu đấy!”

Nhất Ngạn cười khẽ một tiếng, phả hơi thở nóng lên mặt cô, trông cậu gian manh và vô sỉ không ai sánh bằng, “Rất nhanh thôi cô sẽ biết em có dám hay không liền.” Tay cậu để trên đùi cô từ từ dời lên phía trên, sắp sửa chạm vào nơi giữa hai chân cô.

Hai mắt Thanh Hà trừng lớn nhìn cậu, như chú thỏ con đang hoảng sợ tột độ khi sắp bị chàng thợ săn xâm lược.

“Vô sỉ! Cái đồ...” Mặt cô nghẹn đến đỏ bừng.

“Ừm... em có nghe, nhưng cô nói không đủ lớn, em là cái đồ gì? Há? Nói đi... Sắc quý? Khốn kiếp? Tên biến thái...”

Nhất Ngạn không kiềm được cười mê đắm nhìn cô, tay đã sờ gần đến chỗ thâm kín nơi giữa đùi, cánh tay Thanh Hà nổi lên lớp lớp da gà, môi mím chặt không còn chút máu.

Bỗng nhiên cậu phì cười rồi buông cô ra, “Sợ tới mức này à? Lá gan xem ra còn bé hơn cả thỏ. Cô giáo, cô nói thử xem có đúng vậy không?”

Thanh Hà ngơ ngác nhìn cậu.

Nhất Ngạn cười trâm giọng nói, “Làm gì nhìn em dữ vậy? Không lẽ cô cũng đang mong chờ...”

“Nói bậy, cậu nói bậy!” Cô không biết chửi bậy nên gò má sung huyết đỏ bừng, lúng ta lúng túng không biết phải nói gì.

Nhất Ngạn dùng ngón tay thon thả trắng muốt như con gái của mình mơn man gương mặt cô cứ như đang đùa nghịch một tác phẩm nghệ thuật đẹp mắt, “Nói cho cùng, cô giáo thật sự rất đẹp, đáng người cũng không tệ, làm em không cưỡng nổi ham muốn luôn. Em sẽ không dùng sức mạnh, nếu cô đồng ý thì em sẽ cho cô bất kỳ thứ gì cô muốn. Có điều này cô cần nên biết, không có chuyện gì mà em không làm được.”

“Cậu đừng mơ!”

Nhất Ngạn vô tội mím môi, “Làm gì hung dữ vậy?” Cậu xòe hai tay ra trước mặt cô rồi nhanh chóng nhập chúng lại, như nhà ảo thuật gia không biết ở đâu mà giữa lòng bàn tay cậu xuất hiện một chiếc nhẫn lớn bằng cái trứng chim, xung quanh còn gắn rất nhiều hạt xoàn tím màu trắng.

Thanh Hà nhìn đến mắt dại ra.

“Người khác tặng cho em, muốn lấy lòng em để giúp người ta làm việc. Em một thân một mình hay ở bên ngoài nên mang theo thứ đồ này để làm gì? Chi bằng mượn hoa hiến Phật.” Cậu cầm tay cô lên chậm rãi mang vào giúp cô. Nhưng chỉ vừa vào được một lóng tay thì Thanh Hà đã lập tức rút tay ra, “Cậu đừng mơ, đi... mau đi ra ngoài!”

Cô chống hai tay lấy đà lùi nhanh về phía sau, đến khi lùi đến sát góc nơi tủ đầu giường.

Nhất Ngạn mân mê chiếc nhẫn với vẻ hoang mang, “Đúng là kỳ lạ, có phụ nữ nào mà không thích trang sức đâu chứ?” Cậu nghiêng người chống tay ở mép giường, còn vắt chéo hai chân một cách rất tự nhiên, “Chẳng lẽ, cô thích tiền?”

Mặt Thanh Hà đỏ lừ, một câu cũng thốt không nên lời.

Nhất Ngạn nhòm người dậy từ từ nhích tới trước mặt cô, vươn tay nâng cằm cô lên nói, “Em nói có đúng không? Cô muốn bao nhiêu?”

“Tôi không có loại học sinh như cậu!” Thanh Hà đưa tay đẩy cậu ra rồi giãy dụa đứng lên, loạng choạng vùng bỏ chạy trong cơn hoảng hốt. Cánh cửa đóng “Sầm” lại thật mạnh sau lưng Nhất Ngạn.

Bên ngoài rất lạnh.

Thanh Hà run rẩy ôm vai co ro trốn trong bếp lò, trời lạnh đến mức cô sắp bị đông cứng luôn.

Giờ thì cô đã xác định, cậu ta thật sự không phải là một học sinh bình thường. Nếu không, vì sao nhiều ngày không lên lớp mà bài tập về nhà vẫn có thể làm tốt như vậy? Và trong hoàn cảnh như thế sao vẫn có thể bình tĩnh đến mức ấy? Hơn nữa tay chân còn nhanh nhẹn kinh khủng đến vậy?

Nhưng những chuyện đó nào có liên quan gì đến cô chứ? Cô đâu có chọc ghẹo gì cậu ta? Tại sao lại đối với cô như vậy, còn nói mấy lời khó hiểu kia nữa?

Tại cái thị trấn nhỏ thiếu thốn vật chất này, hay nói đúng hơn, ở khu vực giáp ranh biên giới vùng Tây Nam này thì tiền bạc là thứ rất đổi quan trọng. Nhưng cậu ta cũng đâu thể dùng cô làm tiêu chuẩn để trao đổi như thế. Trước đó không lâu đã cứu cô, nhưng ngay sau đó liền lộ ra bản chất. Con người này... Thanh Hà không biết mình phải hình dung thế nào cho đúng. Một cái nhăn mày hay nụ cười của cậu ta cũng làm cô thấy đáng sợ.

Lần đầu tiên cô gặp phải loại người này, bản chất mãnh liệt xâm chiếm rành rành trước mắt kia đủ để người ta bỏ qua độ tuổi của cậu ta. Luôn làm theo ý mình, vốn chẳng bận tâm đến cảm giác của người khác, thế nhưng cô lại không thể nào nổi giận nổi với cậu ta. Giả sử có giận thật đi nữa, biết đâu được cậu ta có dùng bạo lực hay không, hay sẽ dụ dỗ bằng những lời ngon tiếng ngọt cũng không chừng, trong lòng cậu ta đang nghĩ gì nào ai biết được?

Cho là thực sự lo lắng cô tức giận đi, thì sự dỗ dành của cậu ta chẳng qua chỉ như đùa vui chóng vánh mà thôi, giống như trò chơi giải trí mà bản thân cậu ta yêu thích chứ không phải thật sự thích cô. Thanh Hà có cảm giác như mình không được tôn trọng.

Lúc nửa đêm, gió thổi vào nhà bếp từ khung cửa sổ phía trên mái nhà, Thanh Hà lạnh đến phát run, khi cô sắp sửa mất đi tri giác thì đột nhiên có người chui ra từ phía sau cô, “Lạnh không?”

Thanh Hà nào còn tâm tư để suy nghĩ tại sao cậu ta lại xuất hiện đột ngột đằng sau cô, tay chân đồng thời cùng lúc rút nhanh khỏi bếp lò.

Nhất Ngạn bắt được mắt cá chân cô, kéo lại bàn tay đang vung vẩy của cô rồi ôm trọn cả người cô vào lòng, cười đùa nói, “Làm gì mà sợ em dữ vậy? Em đâu có ăn thịt cô đâu à?”

Lòng ngực của cậu ta rất ấm nhưng Thanh Hà lại cảm thấy lạnh lẽo vô biên.

“Cậu... cậu thả tôi ra đi, tôi chỉ là một giáo viên dạy học...”

Gương mặt đầy kinh hoàng cùng dáng vẻ tội nghiệp đáng thương của cô khi ngược lên làm cậu không đành lòng được muốn trêu ghẹo cô thêm nữa, “Thôi được, vậy năn nỉ em đi...”

“Năn... năn nỉ cậu đấy...”

Nhất Ngạn cười ha ha rồi bắt chợt nhấc bổng cô lên xoay mấy vòng trong căn nhà bếp. Cuối cùng khe khẽ nói bên tai cô, “Cô giáo thật ngây thơ đó nha, cô không biết cô càng như vậy thì em càng không muốn buông tay sao?”

Vốn nghĩ chuyến đi đến Tam Giác Vàng lần này rất buồn chán nhưng không ngờ lại có chuyện vui ngoài ý muốn này.

Nhất Ngạn nhìn cô giáo đang co rúm trong lòng mình, cười để lộ hai hàm răng trắng muốt, “Cô giáo, cô biết em thích gì nhất không?”

Thanh Hà nào còn biết được gì nữa vì cô đã sợ đến choáng váng rồi.

Nhất Ngạn mỉm cười rồi hướng mắt ra bóng đêm thăm thẳm phía bên ngoài, cất lời đầy thâm ý nói, “Truy đuổi, tranh đoạt, thắng lợi... Người nào càng sợ em thì em càng muốn đến gần người đó; người ta càng đau khổ bao nhiêu thì em càng vui sướng bấy nhiêu; người ta càng muốn chạy trốn thì em càng muốn đuổi theo đến cùng...”

Thanh Hà đã hết biết sau đó cậu ta còn nói gì nữa rồi. Giờ phút này cô chỉ biết một điều duy nhất đó là, thiếu niên trước mắt này một trăm phần trăm là tên ác ma!

Chương 8

Khiếp Đảm Kinh Hồn

Về sự việc xảy ra đêm hôm đó, đến nhiều năm về sau Thanh Hà vẫn còn nhớ mãi như in. Đối với người như Nhất Ngạn, cô chẳng qua chỉ là món đồ chơi

mà cậu ta nhất thời yêu thích mà thôi... Cô đã ôm ý nghĩ đó suốt một thời gian rất dài.

Hôm đó trời vừa sáng cậu ta liền đi mất, cũng không làm gì với cô nữa.

Nhưng Thanh Hà vẫn chưa hoàn toàn tỉnh hồn, cứ ngỡ như mình đang nằm mơ vậy. Có điều, tận sâu thẳm nơi đáy lòng dường như đang có thứ gì đó chấp nhận cam chịu, bàn tay của số phận mãi luôn bóp nghẹt cô, khiến cô không thể nào thở nổi dù chỉ một chút.

Sáng hôm sau, cô vừa rời giường thì nhận được điện thoại của đồn cảnh sát, mời cô đến hỗ trợ điều tra.

Đồn cảnh sát nằm dưới chân núi Thái Bình Sơn tại thành Bắc, ven đường đều là rừng cây rậm rạp và đồi núi chập chùng. Đường sá vốn rất khó đi, công trình “314” đã bỏ vốn đầu tư mở rộng con đường ra ba bốn mét ngay giữa đường núi hồi đầu năm ngoái, nên xe cô mới có thể thông hành. Nhưng nơi này cách xa trung tâm thành phố, gần đó còn có một công viên tưởng niệm rất lớn, vì kiêng kỵ nên rất ít ai chịu ở nơi này.

Đồn cảnh sát không lớn, phía ngoài được rào lại bằng lưới sắt. Xe cảnh sát qua trạm gác chạy thêm vài vòng qua mấy ký túc xá rồi dừng lại trước một căn phòng dành tiếp khách.

Thanh Hà bước xuống xe, cô theo phản xạ đưa tay lên che đầu, ánh mặt trời nóng gắt ban trưa chiếu xuống làm cô mở mắt không ra.

Trước mắt bỗng nhòe đi, cảnh vật chao đảo, đi được vài bước thì va phải một người khiến cô trượt chân suýt ngã sấp xuống đường, người nọ kịp giữ được cô, “Cẩn thận.”

Giọng nói rất êm tai, Thanh Hà ngược nhìn lên thì thấy đó là một người trẻ tuổi mặt mũi dễ nhìn. Anh ta mặc quân trang thẳng tắp, trên quân hàm có mấy cái gạch đỏ, trên ngực cài huân chương, Thanh Hà không biết tên huân chương đó nên không biết cấp bậc của anh ta. Gương mặt hài hòa nhưng trông có vẻ hơi lạnh nhạt.

“Cảm ơn.” Thanh Hà nhanh chân lướt qua anh ta đi vào trong phòng.

Khương Biệt dõi mắt nhìn theo cô vào tận cửa, sau lưng đột nhiên có người vỗ vai anh ta một cái, “Nhìn gì vậy?”

Khương Biệt quay đầu lại thì thấy bộ mặt cợt nhả của Thẩm Hoài, khẽ giật mình sau đó rập khuôn cứng nhắc hỏi, “Có chuyện gì không?”

“Xin cậu đấy, đừng có như ông cụ non vậy được không, ai không biết còn tưởng cậu bảy tám chục tuổi không bằng đó, trong khi tôi và cậu tuổi tác chênh lệch không bao nhiêu!” Thẩm Hoài gỡ mũ cảnh sát xuống còn xoay xoay nó trong tay, anh chàng khoác vai Khương Biệt đi sang hướng bên cạnh, “Thằng nhóc cậu giỏi lắm, rất có phong thái của ông cụ Khương đó nhé, nếu không có

cậu e là chưa chắc mượn được trực thăng. Cậu không thấy sắc mặt của đội trưởng lúc ấy đâu, chặc chặc... Tôi đã nói với cậu rồi, chuyện lần này...”

Trong phòng điều tra.

Thanh Hà ngồi trước bàn dài, đối diện là đội trưởng Trần Kiện Phong và nữ cảnh sát trợ lý tên Ngưu Ly. Trần Kiện Phong hỏi cô còn Ngưu Ly thì phụ trách ghi chép.

Thanh Hà tuân tưng trả lời hết những câu hỏi, nhưng nội dung thì không hề liên quan chút nào đến vụ án. Hỏi tới hỏi lui vẫn không có chút tiến triển nào.

Trần Kiện Phong mất kiên nhẫn chống trán. Những chuyện tra hỏi thế này vốn không cần anh ta đến hỏi, nhưng anh ta chưa xác định được cảnh sát nổ súng lúc đó là ai, người này rất có khả năng có ý đồ không tốt, thậm chí còn có thể cấu kết cùng mấy tên bắt cóc kia, cho nên anh ta chỉ đành phải đích thân đến. Tuy cũng từng hoài nghi Ngưu Ly nhưng thời điểm đó cô ấy vẫn luôn ở bên cạnh mình, vốn không có cơ hội để nổ súng.

Hiện tại đã phong tỏa toàn tỉnh, bố trí trạm kiểm soát các tuyến đường căn cứ truyền tin tức đến, mấy tên cướp vẫn đang còn ở trong vùng biên giới. Người nguy hiểm cao như vậy cũng tựa như mấy quả bom không hẹn giờ, có thể sẽ nổ tung bất cứ lúc nào. Lần này cứu viện thất bại dẫn tới nhiều người bị thương vong nên anh ta đã bị cấp trên nghiêm trọng cảnh cáo. Nếu như không nhanh chóng phá vụ án này, e rằng sẽ phải cuốn gói về vườn làm ruộng thôi.

Nghĩ tới nghĩ lui, anh ta đành phải đồng ý lời đề nghị trước đó của Thẩm Hoài, nếu muốn mượn được trực thăng thì hãy tìm Khương Biệt của quân đội 119. Khi ấy Khương Biệt đang trong kỳ nghỉ ngắn hạn vậy mà lại đồng ý ngay, nên hôm nay anh ta mới mời Khương Biệt đến đây một chuyến để nói lời cảm ơn vì đã giúp đỡ.

Đến bây giờ nghĩ lại mà Trần Kiện Phong vẫn còn cảm thấy không thể nào tin được.

Còn trẻ như vậy đã làm sĩ quan cấp tá, nghe nói gia đình rất có thế lực, trước đây ở phương Bắc còn từng được huấn luyện và thực tập về chuyên môn điều tra tội phạm, còn trải qua huấn luyện đặc biệt mà bản thân cũng có chút bản lĩnh đều hoàn thành tốt những phi vụ được giao. Vốn nghĩ còn trẻ tuổi như thế thì sẽ là người ngông nghênh cuồng vọng, gặp rồi mới biết cách nghĩ của mình thật ấu trĩ...

Sau khi chỉnh sửa lại bản ghi chép đâu ra đó, anh ta bảo người sắp xếp đưa Thanh Hà ra về.

Đường xuống núi rất xa, để tỏ thành ý của cảnh sát với nhân dân nên Trần Kiện Phong mới phái nữ cảnh sát khoảng hơn bốn mươi tuổi tên Chu Ngọc đưa cô về. Nhìn bề ngoài của chị ta thì không đến nỗi nào nhưng bộ mặt lại lạnh lùng, có lẽ quanh năm bên ba sương gió nên nhìn hơi xanh xao vàng vọt,

trông có vẻ già hơn tuổi. Đi theo còn có một người đàn ông tên Cao Liêu Vân khoảng ba mươi nữa, anh ta có làn da hơi ngăm nhưng tướng tá thì khá phong độ, cười nói với Chu Ngọc, “Chị Chu, tôi cũng đang rảnh không bận việc gì, để tôi đi cùng hai người nhé.”

“Không cần!” Chu Ngọc lạnh lùng cự tuyệt.

Đúng lúc Khương Biệt đi ra thấy mọi người đứng đó nên đi tới hỏi, “Mọi người muốn xuống núi sao?”

Thanh Hà gật đầu.

Đối với ai Chu Ngọc cũng đều không thay đổi sắc mặt, dù cho đối phương có là một sĩ quan quân hàm không thấp đi chăng nữa, “Đến trấn XX.”

Khương Biệt coi như không thấy sự vô lễ của chị ta, khẽ gật đầu nói, “VẬY cho tôi nhờ quá giang một đoạn nhé, làm phiền rồi.”

Chu Ngọc không tiện từ chối nên mọi người cùng nhau lên đường.

Xe cảnh sát chạy bon bon trên đường lớn.

Thanh Hà với Khương Biệt cùng ngồi ở dãy ghế phía sau, còn Chu Ngọc thì phụ trách lái xe.

Chu Ngọc đó giờ lơ đãng không chăm chút nhan sắc, tốc độ lái xe cũng mạnh mẽ đến kinh người, xe xóc nảy suốt cả đoạn đường. Gió lạnh từ ngoài cửa sổ không ngừng lùa vào tựa như lưỡi dao sắc bén cắt lên da thịt Thanh Hà.

Cô không chịu nổi ôm chặt cánh tay nhìn sang phía bên trái, Khương Biệt vẫn ngồi im lặng với tư thế thẳng tắp, cửa sổ bên tay trái anh ta đang mở toang. Hai người vốn xa lạ không quen nên Thanh Hà đang nghĩ xem nên mở miệng nói thế nào thì thấy anh ta nghiêng người qua với tay đóng cửa sổ lại.

Trong xe lập tức ảm hẳn lên. Thanh Hà cảm kích nhìn sang vừa hay chạm phải tầm mắt anh ta cũng vừa xoay qua, cô khẽ mỉm cười nói, “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn.” Khương Biệt lập tức trở về bản tính vốn có, nhưng mặt mũi thì thoáng qua vẻ mặt tự nhiên.

Người này không hề giống với những người lính mà Thanh Hà đã từng gặp chút nào, ở anh ta không hề có vẻ kiêu căng thô thiển mà ngược lại rất lịch sự nho nhã, có vẻ rất gia giáo nề nếp. Thanh Hà nghĩ, có thể gia đình anh ta cũng là dạng có gốc gác rất lớn.

Xe cảnh sát chạy xuống đường cao tốc rồi lái vào một trấn nhỏ dưới chân núi. Chu Ngọc cho xe đỗ lại ở một bãi đất trống cách quảng trường không xa, Thanh Hà và Khương Biệt cùng bước xuống xe.

“Không cần tôi đưa về thật chứ cô Tống?” Chu Ngọc lạnh lùng nói.

Thanh Hà lắc đầu, “Cảm ơn chị.”

Chu Ngọc cầm chìa khóa định lên xe thì đột nhiên hướng Đông khu chợ bán thức ăn vang lên tiếng động vô cùng lớn. Ba người liếc nhìn nhau rồi cùng bước đi qua xem.

Vất vả len lỏi chen vào lớp lớp đoàn người đang vây xem mới biết được ở đó đang xảy ra chuyện gì.

Người phụ nữ bán thịt heo đang lớn tiếng la mắng và bắt một cô gái khoảng mười bảy, mười tám tuổi lại trước quầy hàng rồi tát liên tiếp mấy bạt tai, “Con quỷ cái nhà mày chán sống rồi hả? Hôm nay tao mà không đánh chết đồ đĩ mày thì tao không mang họ Khâu nữa!”

Trên mặt cô gái nhiều vết xanh xanh tím tím, miệng thì nhỏ máu ròng ròng, liên tục lắc đầu xin tha nhưng người phụ nữ nọ không cho cô gái cơ hội để giải thích gì cả, cứ thế tung chân vung tay, hết đám rồi đá.

Những người vây xem thì xù xì chỉ trở.

Thanh Hà vừa định lên tiếng thì Chu Ngọc đã nhanh chân xông tới bắt lấy bàn tay người phụ nữ kia bẻ ngoặt ra sau.

Người phụ nữ nọ lập tức tru lên như heo bị chọc tiết, “Đứa mất dạy nào dám bắt tao hả, mau buông tao ra, buông tao ra mau!”

Mặt Chu Ngọc lạnh như sương băng quật bà ta ngã mạnh xuống đất rồi đập bà ta thêm mấy phát, ra tay chẳng chút nương tình, người phụ nữ nọ hứng chịu mấy cú đá muốn thở không ra hơi. Khương Biệt vội ngăn chị ta lại, “Đừng gây thêm chuyện nữa, trước mắt nên đưa người bị thương đến bệnh viện cái đã.”

Khương Biệt bế xốc cô gái đã hôn mê lên rồi cùng Thanh Hà chạy nhanh đến bệnh viện gần đó.

Lúc này Chu Ngọc mới ổn định lại tâm trạng, đứng im tại chỗ hồi lâu với vẻ mặt không cảm xúc gì.

Bệnh viện không lớn cũng không nhỏ, nhưng có lẽ đã là nơi tốt nhất ở khu này rồi.

Hai bên đường hành lang nhỏ hẹp là những căn phòng bệnh đóng kín mít, thỉnh thoảng có vài cánh cửa thương và xe đẩy lướt qua. Trong không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng nồng nặc.

Thanh Hà và Khương Biệt cùng ngồi đợi bên ngoài phòng cấp cứu, Chu Ngọc thì đứng ở hành lang bên kia. Bóng đèn đỏ trên cửa lúc chớp lúc tắt cũng tựa như trái tim đang thắp thỏm của hai người họ. Thanh Hà nắm chặt tay lóng ngóng đi tới đi lui.

Khương Biệt an ủi cô, “Không sao đâu, đừng lo lắng.”

“Chẳng lẽ anh không lo lắng? Tôi thấy trán anh đều là mồ hôi kìa.”

Khương Biệt giật mình, theo bản năng giơ tay lên sờ sờ quẹt quẹt...

Thanh Hà che miệng lại cười rồi khẽ xoay người đi.

Gương mặt tuần tú của Khương Biệt vì gương mà thoáng ửng hồng.

Trải qua sự việc chen ngang không mong muốn này đã làm cho bầu không khí căng thẳng được hòa hoãn một chút. Đến khoảng xế chiều tầm ba giờ thì bác sĩ từ trong phòng cấp cứu đi ra. Hai người đồng thời bước lên đón, Chu Ngọc cũng bước nhanh tới đứng chắn trước hai người, nôn nóng hỏi, “Bác sĩ, cô gái đó thế nào rồi?”

Vị bác sĩ từ từ gỡ khẩu trang xuống, cau mày nói với vẻ mặt có chút kỳ lạ, “Về cơ bản thì không có gì đáng ngại, chỉ bị xây xát và chấn động nhẹ một chút, nhưng...”

“Nhưng sao ạ?” Thanh Hà hỏi.

Bác sĩ cau mày, có vẻ như rất khó nói, “Các người là người nhà của cô gái kia sao? Chuyện này...”

“Chúng tôi là cảnh sát, có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi.” Chu Ngọc liền chứng minh thân phận.

Bác sĩ thờ dài nói, “VẬY... Chúng ta kiếm một chỗ để nói chuyện đi.”